

[Arnth Jensen.]

hejmer og gaa ud over, hvad Lovforslaget byder. For en Gangs Skyld er der altsaa dækket et Bord, som tilfredsstiller selv det ærede Medlem, naar han er i Opposition, og jeg kan ogsaa godt forstaa det, for dette Lovforslag byder baade Tjenestemændene og efter min Mening ogsaa Samfundet store Fordele.

Naar man er gaaet med til dette Forslag, er det for det første, fordi man i højeste Grad anerkender og skatter det store, dygtige Arbejde, der ikke mindst i de „5 onde Aar“ blev udført af vore Tjenestemænd, og for det andet fordi man erkender, at Tjenestemændene i et Samfund maa have en saadan økonomisk Basis, at de socialt set i nogen Maade kan ligestilles med de øvrige Befolkningsklasser og kan gaa til deres Gerning med Lyst og Tilfredshed uden at være bebyrdet med økonomiske Bekymringer. Men selv om man indrømmer dette, er det alligevel forstaaeligt, at der ogsaa ses paa Bekostningen ved et saadant Forslag, og jeg deler bl. a. den højtærede Finansministers Betænkkelighed ved den Forandring, der er foretaget med Hensyn til Grundlaget for det Pristal, der i Fremtiden skal benyttes, og jeg forstaaer og tiltræder det Forbehold, han har taget i sin Forelæggelses-tale. Den Tid kan komme, da det bliver bydende nødvendigt at overveje, om den Beregning af Pristallet, der nu skal være gældende baade for Arbejderne og Tjenestemændene, ogsaa er brugbar i den Fremtid, der venter os.

Denne Lønningslov, der, som det er nævnt, giver Statens Tjenestemænd en Merlønning paa 60 Mill. Kr., for Resten det samme Beløb, som Lønningsloven af 1919 gav, er efter min Mening opbygget saaledes, at den tilstræber at dele Sol og Vind lige, ikke blot under de unormale Forhold, vi har i Øjeblikket, men ogsaa i mere normale Tider. Den giver Tjenestemændene de forbedrede Lønninger, som den finansielle Situation magter, og den giver den solide og dygtige Ungdom, som Staten har Brug for, Fremtidsmuligheder, som jeg vil haabe, den vil vide at benytte. Den Ungdom, der ikke har stirret sig blind paa den Inflations-tid, vi er inde i, ja, den Ungdom, der ikke nøjes med at gaa paa Eventyrjagt, men vælger mere solide Baner, vil ogsaa finde, at denne Lønningslov er endog meget brugelig. Og de Tjenestemænd, der allerede er inde under den, faar gennem de forbedrede Grundlønninger, som det pensionsgivende Tillæg i Virkeligheden er, gennem større og hurtigere virkende Alderstillæg, gennem

bedre Avancementsforhold, nye Klassificeringer, forbedret Enke- og Børnepension o. s. v., saa forbedrede Vilkaar, at Slagordet om Statens uanstændige Afsløning af sine Tjenestemænd nu maa forstumme.

Ogsaa de gamle Pensionister er der tænkt paa, idet de vel ikke kommer ind under Reglerne i den nye Lov, men de faar dog de Forbedringer, de vilde have faaet, hvis den nuværende Lov skulde have gaaet videre, det vil sige, de faar flere Portioner Reguleringstillæg, end de tidligere har oppebaaret.

Livet har Guder nok til os alle, blot vi kan enes om dem, hedder det i Skuespillet „Inden for Murene“. En retfærdig Fordeling af Samfundsgoderne ogsaa for Tjenestemændene har været det, der har baaret Arbejdet, og ud fra det Grundlag har Regeringen fremsat dette Forslag, som jeg herved paa mit Partis Vegne skal anbefale til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Westermann: Da den omfattende Betænkning, som Lønningskommissionen har afgivet, staar til hele Tingets Disposition, og den højtærede Finansminister har foretaget en saa grundig Gennemgang af Forslaget forleden Dag, finder jeg ikke, der er nogen Grund til at komme ind paa alle de Synspunkter, som Flertallet har givet Udtryk for i denne Betænkning, som vi har tiltraadt, og jeg mener heller ikke, der er nogen Grund til at gennemgaa mit Partis Syn paa Normeringen af de mange forskellige Stillinger inden for Statens Tjeneste. Det vilde føre alt for vidt og vilde formentlig heller ikke have nogen Interesse, efter at mit Parti har tiltraadt Forslaget i sin Helhed.

Om selve det foreliggende Forslag skal jeg sige, at det har været imødeset med Længsel. Forholdene har en lang Aarrække været overordentlig vanskelige for Tjenestemændene, og det bedste Bevis herpaa er den overordentlig store Laantagning, som Tjenestemændene i de senere Aar er kommet ind i. Man ved, at Tjenestemændene i Øjeblikket dels ved Laan fra Staten dels ved Forskrivninger paa Løn har Laan udestaaende paa ca. 26,5 Mill. Kr., og at det betyder, at mange af de daarligst stillede Tjenestemænd er ribbede i en saadan Grad, at de har vanskeligt ved at klare sig igennem, siger sig selv.

Jeg vil gerne sige om de Konservatives Indstilling til Arbejdet i Kommissionen, at vor Indstilling for det første har været den, at Staten skulde kunne faa første Klasses Arbejds-kraft i Konkurrence med de frie